

Štvrtok 2. týždňa

Mk 3,7-12

Ježiš lieči neduhy ľudí

Poukázať na to, že Ježiš je Pánom nášho života

V dejinách ľudstva bolo veľa výnimočných ľudí, ktorí vedeli strhnúť za sebou zástupy a podnietiť ich k nejakej činnosti. Človek akoby vo vnútri potreboval niekoho, za kým by mohol ísť. Lenže veľa takýchto ľudí dokázalo svoju popularitu zneužiť na dosiahnutie svojich osobných cieľov, ktoré boli v rozpore so všeobecným dobrom ostatných ľudí. Veľmi ľahko človeku dokáže prerásť sláva cez hlavu a potom sa už dá len málo s tým urobiť.

Ježiš je v dnešnom evanjeliu veľmi vyhľadávaný. Ľudia, čo ho počúvali mali mnoho rôzneho trápenia a nevedeli si s ním pomôcť, preto si mysleli, že Ježiš je ten, ktorý im ešte môže pomôcť. Hľadali v živote pomoc a pri Ježišovi ju našli. V evanjeliu sa píše: **„mnohých uzdravil, takže všetci, čo mali nejakú chorobu, tisli sa k nemu, aby sa ho dotkli...ale on im prísne pohrozil, aby to neprezradili“** (Mk 3,10.13).

Ježišova zvesť o Bohu a jeho kráľovstve bola pre niektorých naozajstným dobrodením, tu patrili chorí, posadnutí, hriešnici. Na druhej strane tí, farizeji a zákonníci v nej videli nebezpečenstvo pre vieru. Už teraz sa dalo predpokladať, že Ježišovo pôsobenie v národe môže priviesť v budúcnosti rozdelenie, ktoré môže smerovať k tomu, že príčina bude musieť byť odstránená. Kto bol tou príčinou? Ježiš. Ježiš na zem prišiel plniť vôľu svojho nebeského Otca, táto náuka bola veľmi radikálna a pre mnohých nepochopiteľná a aj pre tvrdosť svojho srdca ju nechceli prijať. Preto Pán hovorí, aby o uzdraveniach uzdravení nikomu nehovorili, lebo pobúrenie a rozčarovanie by mohlo ešte viacej vzrásť. Kto koná veľké veci je viac-menej v nebezpečenstve závidia a pýchy tých, ktorí ho niekedy len tak zisťne počúvajú. Nikomu sa nepáči, ak príde niekto a hlása niečo, čo mi spôsobuje tak trochu problém. Ježiš nechcel vyvolať rozruch, a preto im vraví: „Nehovorte o tom.“ Často chodil so svojimi učeníkmi do ústrania, ale dav ho vždy našiel, lebo vedeli, že je v ňom sila.

Za Ježišom chodili zástupy už v čase jeho verejného účinkovania, a chodia za ním i dnes. Niektorí už na neho zabudli a žijú svoj život bez neho. Už im ani nechýba, vlastne si to myslí a často si aj chcú nahovoriť, že nechýba, ale keď sa stane niečo nepredvídané, niečo s čím nepočítali, vtedy sa na neho

obracajú a túžia, aby im pomohol. Ved' kde boli tí, ktorých uzdravil vtedy, keď ho chceli ukrižovať, zabudli na neho? Ako môže človek zabudnúť na niekoho takého, ako je Ježiš, keď im priniesol také veľké dobrodenie, ako je uzdravenie, vzkriesenie a nasýtenie.

V bývalom Sovietskom zväze nebolo vôbec zriedkavosťou, keď deti udali svojich rodičov kvôli tomu, že ich videli modliť sa, alebo keď chodili do kostola. Ako môže dieťa niečo podobné urobiť svojim rodičom, ktorým vďačí za život, za všetko čo majú.

A napriek tomu sa aj toto stáva. Nevďačnosť človeka niekedy nemá hraníc. Nevernosť je skutočnosť, s ktorou sa stretol i Ježiš i jeho nasledovníci. Niektorí vtipne hovoria, že ľudské srdce je ako koza. Je na tom niečo pravdy. Každú chvíľu nás ťahá niekam inam.

V dejinách bolo veľa výnimočných ľudí, ktorí vedeli strhnúť zástupy. Keď sa pozrieme na Ježiša, musíme povedať spolu s Petrom: „**Ty si Mesiáš, Syn živého Boha**“ (Mt 16,16). Ježiš prišiel na tento svet pre svoju lásku k nám, chcel aby hriech, tá choroba našej duše, nebola viac prekážkou medzi nami a nebeským Otcom. Chce, aby sme žili v jednote s Ním už tu na zemi a potom večne v nebi.

Amen.